

— Азъ не разбирамъ какво говоришъ и не знамъ какво значи зора.

Козарьтъ се очудилъ и помислилъ:

— Чудно, царска дъщеря, а не знае какво е зора!

Следъ малко той пакъ заговорилъ:

— Погледни, царкиньо, какъ чудно блести този ручей, като че ли хиляди брилянти се пръскатъ на слънцето!

— Но царкинята само поклатила глава и казала:

— Азъ не разбирамъ какво ми говоришъ.

Не минало много и козарьтъ се обърналъ трети пътъ къмъ царкинята:

— Я вижъ, царкиньо, какъ красиво играе слънцето по коситъ ти. Ти си като че ли цъла облъна въ разтопено злато.

— Азъ не мога да разбера какво ми говоришъ, — отговорила царкинята.

Тогава чакъ козарьтъ погледналъ царкинята и видѣлъ, че тя била слѣпа. Станало му мъчно и той тихо продумалъ:

— Боже, колко си нещастна, въ очитъ ти е вѣчна нощъ! Ти си слѣпа.

Царкинята го попитала какво е това „слѣпа“. Козарьтъ не искалъ да ѝ каже, но тя толкова много го молила и тъй го измъчвала съ въпроситъ си, че не можалъ да се удържи и ѝ казалъ всичко.

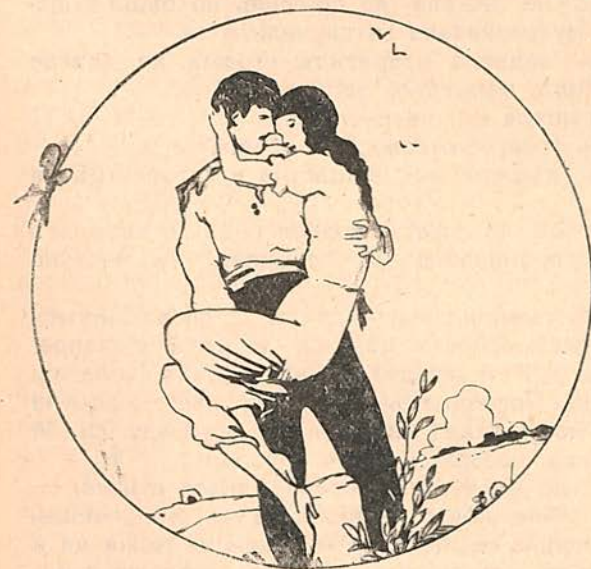
Отъ думитъ му царкинята почувствувала ужасна тжга, почнала да плаче и не могла да се успокои, макаръ че спътникътъ ѝ се стараелъ да я утеши. Тя така се изморила отъ ходене и плачъ, че най-после козарьтъ билъ принуденъ да я вземе на

ръце и я носилъ докато заспала. Така тѣ пристигнали до палата. Тукъ козарьтъ я сложилъ на земята и ѝ казалъ:

— Сега азъ трѣбва да се върна при стадото си.

— Не, — казала царкинята, — ще отидемъ заедно при баща ми. Той ще те награди, както ти обещахъ.

— Азъ нѣма да взема награда отъ царя, — отговорилъ козарьтъ, — но ако ти пожелаешъ да ми подаришъ нѣщо, дай ми чашата си, отъ ко-

ято пиешъ, и цѣлуни ме за споменъ. Царкинята му дала златната си чаша, цѣлунала го отъ сърдце и се раздѣлили.